

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਲਾਲ ਸਿੰਘ, (ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.)

ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਣ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਬਾਲਾ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਆਏ ਹਨ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟਿਆਲੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਗੇ, ਪਰ ਸਾਡੇ ਟੇਬਲਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫਰੀਦਕੋਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਨ। ਬਹੁਤੇ ਸੱਚੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਰਵਾਇਤੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਜੋਂ ਨਿੰਦਿਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।"

(12) ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਪਟਿਆਲਾ, ਜੀਂਦ ਅਤੇ ਨਾਭਾ ਰਿਆਸਤਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਮਿਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲੀ-ਅਖਾੜੇ ਨੂੰ ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਖਾੜੇ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਨਿਰਮਲੇ ਸਾਧੂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ, ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਖਾੜਾ ਹਰਦੁਆਰ ਵਿਖੇ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ 300 ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਿੱਚ। ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਿਰਮਲਾ ਸਾਧੂਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਖਾੜੇ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ਸਾਧੂਆਂ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਰਮਲਾ ਸਾਧੂ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਪਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਅਖਾੜਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 51(1) (ਸੀ) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ (iii) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1955 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(13) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਸੀਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ 24 ਮਈ, 1971 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਐਮ ਅਹਾਜਨ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਐੱਸ. ਜੀ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਡੀ. ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਪੀ. ਐਸ. ਪੱਤਰ ਜੇ. ਜੇ.

ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ., - ਅਪੀਲੈਟਸ।

ਬਨਾਮ

ਲਾਲ ਸਿੰਘ, - ਜਵਾਬਦੇਹ.

1970 ਦਾ ESA 1639

1 ਨਵੰਬਰ 1973

ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ (1953 ਦਾ X) — ਧਾਰਾ 17-ਏ(1)

— ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਸੂਟ — ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਵਿਕਰੇਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਰਿਹਾ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ—ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ—ਕੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਸੂਟ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ - ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬਾਰ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨੀ ਬਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਹੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਲਈ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਭੋਗਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ। ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਨੇ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1972 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੱਤੜ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ■

ਸ਼੍ਰੀ ਆਫਤਾਬ ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲਾ ਜੱਜ (HI), ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 9 ਜੁਲਾਈ, 1919 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ - ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਐਸ. ਕੰਵਲ, ਸਬ-ਜੱਜ II ਕਲਾਸ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਮਿਤੀ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1970, ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਉਚਿਤ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਐਮ.ਐਸ.

ਵੀ.ਪੀ.ਸ਼ਾਰਦਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦਾਰ ਵਲੋਂ।

ਆਰਡਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.—ਇਹ ਹੁਕਮ **ESAs** ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। 1970 ਦੇ 1639 ਅਤੇ 1640 ਨੰ.

Chanan Singh, etc. v. Lal Singh (Mahajan, J.)

(2) ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਡਿਕਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ

ਵੈਂਡੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੋ ਵਿਕਰੀਆਂ ਸਨ, ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਲਈ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

(3) ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਅਧੀਨ, ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਸੂਟ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਵੈਂਡੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰਾਂ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। . ਅਦਾਲਤ, ਹਾਲਾਂਕਿ , ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ, ਪਰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਸੂਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਜੂਦਾ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

(4) ਮੈਂ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਕੋਲ ਭੇਜਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਸਵਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹਨ:-

- (1) ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ;

ਦੂਜੇ ਨੇ ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ *ਓਬਿਟਰ ਡਿਕਟਾ ਹੋਵੇਗੀ।* ਸਵਾਲ ਫਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ

ਕੀ *ਓਬਿਟਰ ਡਿਕਟਾ* ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

- (2) ਜੇਕਰ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਫਾਂਸੀ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਕੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦਾ ਅਪਵਾਦ (iv) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੋਕ ਦੇਵੇਗਾ?

ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੂਟ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਧਾਰਾ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੋਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਜੇ ਵੀ ਉੱਠੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਆਂਕਾਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।

(5) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.—(6) ਇਹ ਹੁਕਮ 1970 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1639 ਅਤੇ 1640 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1972 ਨੂੰ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(7) ਇਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਜਿਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ

Chanan Singh, etc. v. Lal Singh (Mahajan, J.)

ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ 'ਤੇ ਕੀ ਅੰਤਰ-ਪ੍ਰੋਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ: -

“ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪੰਜਾਬ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਪਾਸ ਐਡ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੰਯੁਕਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਦੋ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਸੂਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੇ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਦੋ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਨ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਖੋਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸੁਣਾਏ ਗਏ। ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਟਰ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 17-ਏ(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ। ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਧਾਰਾ 17-ਏ(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ। ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਪਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਚੱਲਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿ, ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੋ ਵਿਕਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ। ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਜੂਦਾ

ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

(8) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ: ਧਾਰਾ 17-ਏ 'ਤੇ ਕੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਭਾਵ, ਕੀ ਇੱਕ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਕੀ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਉੱਠੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਖ਼ਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੂਰਵ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਫਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਕਿ ਵਿਕਰੇਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ. ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਓਬਿਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਖੋਜ ਜੋ ਓਬਿਟਰ ਹੈ। *ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕਾਟਾ* ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ : ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ *ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਪੈਪਸੂ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)*। ਪਰ ਇਸ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵੈਂਡੀ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ 3 ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 11, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ IV ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਲੀਲ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸ਼ਬਦਾਂ ਲਈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਿਕਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਸੂਟ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਫਰਮਾਨ, ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਊਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਬਾਰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਪੱਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ *ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉੱਤੇ ਹਾਵੀ ਹੋਵੇਗੀ*। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸਿੱਧ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਦੇ ਵੀ, ਮੁਸ਼ਕਲ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਦੀ ਪੱਟੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਬਾਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਖੋਜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ.: (1963) ਪ.ਬ. 9.

Hira Singh, etc. v. Haria, etc, (Pandit, J.)

ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਤਿਅੰਤ ਸ਼ੱਕੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੀ ਬਾਰ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ।

(9) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਪੂਰੇ ਖਰਚੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 3 ਦਸੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।'

BSG

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

;;

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਜੇ.

ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ, ਬੀ.ਟੀ.ਸੀ.,— ਅਪੀਲੈਟਸ

ਬਨਾਮ....

ਹਰੀਆ, ਈ.ਟੀ.ਸੀ.,- ਜਵਾਬਦਾਰ

1966 ਦਾ RSA 1018

2 ਨਵੰਬਰ 1973

Hira Singh, etc. v. Haria, etc, (Pandit, J.)

ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ , (1913 ਦਾ 1)— ਧਾਰਾ 15(I)(a) ਚੌਥਾ—ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ (1953 ਦਾ X)— ਸੈਕਸ਼ਨ 9-ਏ ਅਤੇ 14-ਏ ਛੋਟੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ . ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ —ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ- ਕੀ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ-ਕੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਬਦਲਦਾ ਹੈ- ਅਜਿਹੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ -ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਓਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 14-ਏ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 9-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ - ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ